

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **FRIEDEK TRADING s. r. o.**, se sídlem Na Poříčí 595, Frýdek-Místek, zastoupeného JUDr. Michalem Říhou, advokátem se sídlem Na Klimentce 15, Praha 5, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2013, č. j. 27 297/13/5000-14304-702972, ve věci vyměření daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, doručenou soudu 16. 1. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2013, č. j. 27 297/13/5000-14304-702972, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu ve Frýdku-Místku (dále jen „správce daně I. st.“) ze dne 19. 4. 2011 č. j. 141894/11/362911802069. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí správce daně I. st. tak, že vyměřená daň se z původní částky ve výši 0 Kč mění na částku vlastní daňové povinnosti ve výši 234 000 Kč.

Žalobce namítá, že veškeré pochybnosti, které správce daně I. st. a dále též žalovaný měli o obchodních transakcích žalobce, souvisely s podezřením, že předmětné zboží (22,5 t skleněných kamenů) ve skutečnosti vůbec neexistuje, a nejen tedy nebylo žalobcem nikdy pořízeno, ale ani nebylo nikdy dodáno dalším odběratelům. Z provedeného dokazování pak žalovanému nepochybně vyplynulo, že žalobce předmětné zboží nejen vlastnil, ale i dodal odběratelům RODA CZ s. r. o. a SAPRISARNO s. r. o., avšak přesto žalovaný nevzal za prokázané, že žalobce toto zboží nabyl od společnosti LEVEL STAR s. r. o. Žalobce pak dále předestírá, že není možné, aby zboží sice nenabyl, ale zároveň jej vlastnil a následně i prodal, v čemž spatřuje vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Žalobce dále ve své argumentaci odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-152/02 T. B., z nějž dovozuje nesouladnost takového postupu s komunitárním právem, kterým je Česká republika jakožto členský stát EU vázána. Ve výše uvedeném proto žalobce spatřuje nezákonnost postupu žalovaného.

Žalobce namítá, že pokud je mu vyměřena daň na výstupu za tuzemskou dodávku zboží společnosti RODA CZ s. r. o., ale daň na vstupu za nákup zboží od společnosti LEVEL STAR s. r. o. nikoli, takovýto postup je v rozporu s požadavkem na daňovou neutralitu.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné též proto, že ačkoli v některých místech odůvodnění žalovaný osvětluje, že vzal za prokázanou existenci předmětného zboží a jeho dodání společností RODA CZ s. r. o. a SAPRISARNO s. r. o., na jiných místech uvádí, že předložené doklady neprokazují faktické uskutečnění dodání zboží, což zavrhuje pochybnostem o samotné existenci tvrzeného předmětu daně. Takovýto postup žalovaného považuje žalobce za neúnosný, když je mu fakticky vyměřována daňová povinnost ze zboží, o kterém žalovaný tvrdí, že možná ani neexistuje. S ohledem na tuto skutečnost považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Obdobně též žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože žalovaný jednostranně bez dalšího odůvodnění přijímá důkaz platbami provedenými na účet žalobce jako důkaz o dodání zboží a tedy vzniku povinnosti k úhradě daně na výstupu, ovšem pokud jde o platby provedené z účtu žalobce na účet společnosti LEVEL STAR s. r. o. z těchto prostředků, tyto bez dalšího vysvětlení za průkaz pořízení stejného zboží nepovažuje. S tímto nedostatkem odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nesouhlasí, když žalovaný nebyl schopen přesvědčivě vysvětlit, proč platby na jeho účet svědčí o prodeji zboží, ale platby provedené z jeho účtu, při absenci dalších transakcí, o zakoupení zboží nesvědčí. Zároveň žalobce poukazuje na již dříve vytykanou nelogičnost závěrů žalovaného, když z jeho závěrů neplyne, kde ke zboží tedy přišel, když je prokázano, že jej dále prodával.

Žalobce dále namítá, že je mu vytýkáno porušení § 73 zák. č. 235/2004 Sb., protože věrohodně neprokázal, že předmětné zboží mu bylo skutečně dodáno. Žalobci však citované ustanovení žádnou takovou povinnost neukládá. Žalovaný pochopitelně směřoval k jiným ustanovením zák. č. 235/2004 Sb. ve spojení s § 89 a

90 zák. č. 280/2009 Sb., ale toto pochybení i tak zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Nakonec žalobce též namítá, že žalovaný neprovedl důkaz výsledkem bývalého jednatele společnosti LEVEL STAR s. r. o. pana J., aniž by se vůbec o jeho předvolání pokusil, a dále nevyslechl ani současnou jednatelku této společnosti paní K. C., ačkoli v případě společnosti SAPRISARNO s. r. o. vyslechl všechny v úvahu připadající jednatele. Žalobce proto namítá, že v rámci prokazování nabytí předmětného zboží žalovaný postupoval v rozporu s obecnými zásadami daňového řízení ve snaze ve skutečnosti zatížit žalobce toliko daňovou povinností na výstupu, což přímo odporuje myšlence daňové neutrality.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Dále uvedl, že nesouhlasí s právními názory žalobce, prezentovanými v žalobě. Žalobce na výzvu správce daně I. st. předložil pouze několik formálních dokladů, ale dostatečné informace, důkazy a vysvětlení k okolnostem obchodního případu nepředložil, byť to nejprve přislíbil. Přestože žalobce vlastní aktivitou pochybnosti správce daně I. st. nevyvrátil a zjištění provedená správcem daně I. st. pochybnosti podporovala, žalobce nepodal návrh na pokračování v dokazování. Žalovaný doplnil dokazování až ve světle nových tvrzení, které žalobce uvedl až v odvolání. I po nově provedeném dokazování však žalovaný setrval na závěru, že žalobce neprokázal dodání zboží jemu od společnosti LEVEL STAR s. r. o. ve smyslu § 13 zák. č. 235/2004 Sb., čímž nedostal požadavku § 73 zák. č. 235/2004 Sb. Pokud žalobce vytýká napadenému rozhodnutí jeho rozpornost, spočívající v tom, že mu nebyl uznán nárok na odpočet daně na vstupu, ale byla mu vyměřena daň na výstupu, žalovaný takovýto výklad nesdílí, kdy naopak své závěry považuje za consistentní s judikaturou Nejvyššího správního soudu a odkazuje na rozsudky č. j. 7 Afs 48/2011-75, č. j. 1 Afs 102/2012-54 a č. j. 5 Afs 80/2010-74. Pokud žalobce argumentuje rozsudkem Soudního dvora Evropské unie C-152/02, T. B., závěry tohoto rozhodnutí nejsou s postupem žalovaného v rozporu, protože fakt, že je nárok plynoucí z § 72 zák. č. 235/2004 Sb. vázán na požadavek prokázání tohoto nároku, nijak neodporuje charakteru daně z přidané hodnoty ani principu neutrality této daně. Pokud žalobce považuje za rozporné, že žalovaný vzal za prokázané, že žalobce zboží nenakoupil a zároveň jej ale prodal, pak nepřípustně zobecňuje závěry, ke kterým žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl. Závěrem napadeného rozhodnutí není zjištění, že žalobce vůbec předmětné zboží nenakoupil, ale že neprokázal, že by je nakoupil od daného konkrétního dodavatele (LEVEL STAR s. r. o.) za cenu tvrzenou v předložených formálních dokladech. Oproti tomu o následném prodeji žalovaný pochybnosti nemá. Žalovaný provedl veškeré možné a vhodné důkazy ke správnému zjištění skutkového stavu a pokud měl žalobce za to, že existují i takové důkazy, které jeho tvrzení mohou prokázat, měl je v řízení navrhnout. Neaktivita žalobce nemůže být kladena za vinu žalovanému. Nikde ze správního spisu například neplyne, že by se žalobce dožadoval provedení výsledku současné jednatelky společnosti LEVEL STAR s. r. o. Pokud pak jde o navrhovaný výsledek tehdejšího jednatele této společnosti, tato svědecká výpověď byla neproveditelným důkazním prostředkem, neboť navrženého svědka se nepodařilo po opakovaných snahách vyslechnout. Sama nekontaktnost svědka sice nemůže být žalobci kladena

za vinu, ale je nutné zohlednit, že v daném případě jde o vztah dvou podnikatelů a žalobce musí sám nést důsledky vyplývající z toho, že nemá k dispozici další důkazní prostředky na podporu svých tvrzení, když není možno zajistit svědeckou výpověď osoby, kterou si zvolil za obchodního partnera.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že výzvou k odstranění pochybností ze dne 30. 7. 2010 byl žalobce vyzván, aby prokázal, že přijatá zdanitelná plnění byla použita pro ekonomickou činnost a zda byla v jeho daňovém přiznání uvedena veškerá uskutečněná plnění. Z protokolu o jednání ze dne 24. 2. 2011 č. j. 241/11/362911803069 plyne, že žalobce prostřednictvím svého jednatele J. Š. uvedl, že jeho ekonomickou činností je obchod se skleněnými kameny ve stavebnictví, přičemž k této činnosti se dostal na základě poptávky společnosti LEVEL STAR s. r. o. U jednání jednatel nebyl schopen přesně uvést, jakým způsobem uhradil kupní cenu ve výši 31 320 000 Kč a zda ji uhradil celou. Uvedl však, že smlouva k dané transakci existuje. K dotazu na skladování zboží uvedl, že je skladováno v Úvalech u Prahy, ovšem nájemní smlouvu momentálně nemůže doložit. Skladovou evidenci rovněž nemůže doložit. Skleněné kameny nemůže blíže specifikovat, protože je neviděl. Jednatel nevěděl, jak kontaktoval společnost LEVEL STAR s. r. o. a kdo za ni a za žalobce jednal. Nevěděl ani, kdo zajišťoval dopravu zboží od firmy LEVEL STAR s. r. o. do jeho skladu a odkud a kam bylo vlastně zboží převezeno. Nevěděl rovněž, kdo zajišťoval dopravu při prodeji zboží společnosti RODA CZ s. r. o. Platebním výměrem ze dne 19. 4. 2011 č. j. 141894/11/362911803069 byla žalobci stanovena daň vstupu ve výši 0,- Kč a daň na výstupu ve výši 0,- Kč. Proti tomuto platebnímu výměru brojil žalobce odvoláním ze dne 26. 5. 2011, které následně dále doplňoval. Na základě odvolání žalobce bylo provedeno další dokazování. Z protokolu o jednání ze dne 6. 9. 2011 č. j. 211954/11/362912803676 plyne, že žalobce prostřednictvím svého zástupce Ing. M. Z., který byl instruován jednatelem J. Š. k přednesení informací mu sdělených jednatelem, vysvětlil obchodní transakce tak, že žalobce nakoupil předmětné skleněné zboží od společnosti LEVEL STAR s. r. o. a dále prodal jednu tunu tohoto zboží společnosti RODA CZ s. r. o. a zbytek zboží společnosti SAPRISARNO s. r. o. na Slovensko v únoru roku 2011. Jednání mezi žalobcem a společností LEVEL STAR s. r. o. probíhalo na úrovni jednatelů. Zboží popsal zástupce žalobce jako skleněné bižuterní předměty o velikosti od 3 do 12 mm, které lze použít dekorativně, zpracovat do bižuterie a také jako přísadu do betonu nebo protiskluzových barev. Správci daně předložil skladovou evidenci daného zboží. Platba kupní ceny společnosti LEVEL STAR s. r. o. byla částečně provedena bezhotovostně, což doložil zástupce výpisem z účtu, částečně pak hotovostně, což žalobce u jednání nedoložil. Z protokolu o jednání ze dne 12. 11. 2012 č. j. 258774/12/362912803676 plyne, že žalobce prostřednictvím svého jednatele J. Š. vysvětlil obchodní transakce se společností LEVEL STAR s. r. o. tak, že jednal s panem J. od června roku 2010 do února roku 2011. Na výstavě ho zaujal materiál – skleněné kameny, které se používají v bižuterii a ve stavebnictví, tam

získal i kontakt na pana J. Následně se s panem J. opakovaně sešel v Praze, kde dohodli nákup 22,5 t skleněných kamenů za 31 320 000 Kč. O kvalitě zboží se přesvědčil tak, že je obchodovatelnější než beton. Obchod byl pro něj výhodný, protože mohl nakoupené zboží uskladnit přímo u prodejce a jeho odběratelé si je vyzvedli tam, což mu snížilo náklady za dopravu. Jednání probíhala osobně, telefonicky si vždy jen domluvili schůzku, přičemž telefonní číslo na pana J. je schopen doložit v dodatečném termínu. Vlastnické právo k předmětnému zboží na něj přešlo fakturací. Zboží si převzal tak, že jej zkontroloval ve skladu společnosti LEVEL STAR s. r. o., v němž bylo zboží zdarma uskladněno v rámci obchodu. O tomto žádný dokument nepořizoval. Přesnou adresu skladu sdělil v dodatečném termínu. Žalobce zatím žádné další obchodní činnosti nerealizoval, p. Š. je soukromým podnikatelem od roku 1996. Společnost RODA CZ s. r. o. i společnost SAPRISARNO s. r. o. odebíraly zboží přímo ve skladu za přítomnosti jejich tehdejších jednatelů, k jejich nákupům existují příslušné doklady – objednávky a faktury. Z kupní ceny je prozatím uhrazeno společnosti LEVEL STAR s. r. o. zhruba 13 milionů korun, přičemž placeno je postupně, jak platí žalobci jeho zákazníci. Taková byla dohoda s panem J., ten na žalobce prozatím nevyvíjí žádný tlak k uhrazení kupní ceny. Na základě dožadání správce daně I. st. byl učiněn pokus o předvolání J. J., jednatele společnosti LEVEL STAR s. r. o., který byl neúspěšný. Bylo zjištěno, že pan J. nemá v adrese označené jako bydliště zřízení poštovní schránku, přičemž se jedná o ohlašovnu obecního úřadu. Dle faktury ze dne 30. 6. 2010 č. 2010003 společnost LEVEL STAR s. r. o. účtovala žalobci částku 31 320 000 Kč za dodání 22,5 t zboží Skleněné kameny, mix, se splatností 30. 9. 2010. Cena byla účtována včetně DPH, přičemž cena zboží bez DPH činila 26 100 000 Kč. Z objednávky ze dne 28. 6. 2010 plyne, že žalobce tohoto dne objednal u společnosti LEVEL STAR s. r. o. zboží, které odpovídá cenou i množstvím výše popsané faktury s termínem dodání nejpozději 30. 6. 2010. Dle dohody o uskladnění zboží ze dne 30. 6. 2010 se společnost LEVEL STAR s. r. o. zavázala uskladnit pro žalobce 22,5 t zboží skleněné kameny – mix. Podpis jednatele společnosti LEVEL STAR s. r. o. je zjevně jiný, než jaký se nachází na faktuře ze dne 30. 6. 2010 č. 2010003 a na smlouvě není razítko této společnosti. Dle přípisu ze dne 9. 11. 2012 žalobce vyzýval společnost SAPRISARNO s. r. o. k úhradě dlužné kupní ceny ve výši 14 000 000 Kč nejpozději do 1. 3. 2013. V e-mailu ze dne 23. 11. 2012 sdělil zástupce žalobce žalovanému telefonní číslo p. J. a dále adresu skladu, v němž mělo být předmětné zboží uskladněno. Z výpisu z účtu č. X vedeného u České spořitelny a. s. pro žalobce plyne, že dne 14. 2. 2011 zaplatila žalobci společnost RODA CZ s. r. o. částku 1 404 000 Kč, kterou žalobce téhož dne přeposlal na účet společnosti LEVEL STAR s. r. o., a dále dne 16. 2. 2011 zaplatila žalobci společnost RODA CZ s. r. o. částku 6 000 000 Kč, kterou žalobce téhož dne přeposlal na účet společnosti LEVEL STAR s. r. o. Z výpisu z účtu žalobce č. X vedeného u ČSOB a. s. plyne, že dne 23. 2. 2011 vložila společnost SAPRISARNO s. r. o. na účet částku 10 000 000 Kč, která byla téhož dne v hotovosti vybrána. Na nedatovaných fotografiích, založených ve spise, se nacházejí vyfoceny celkem čtyři vzorky skleněných kamenů, každý jiného zbarvení i tvaru a dále snímky většího množství plastových pytlů s neznámým obsahem. Z fotek není zjištělné vlastnictví vyfocených předmětů, neboť nejsou nijak označeny, ani jejich celkové množství. Dne 27. 9. 2013 výzvou č. j. 23408/13/5000-14304-702972 žalovaný vyzval žalobce k uplatnění práva vyjádřit se ke zjištěným

skutečností a důkazům a k navržení provedení dalších důkazů ve lhůtě 15 dnů. Na tuto výzvu žalobce reagoval přípisem ze dne 14. 10. 2013, ve kterém uvedl, že ze souhrnu provedených důkazů je patrné, že mezi žalobcem a společností LEVEL STAR s. r. o. vznikl obchodní vztah a došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. I když společnosti LEVEL STAR s. r. o. byla vyměřena daňová povinnost ve výši 0 Kč, tato skutečnost nemůže jít k tíži žalobci. O odvolání žalobce nakonec žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, protože žalovaný vzal za prokázané, že žalobce předmětné zboží prodal, ale nevzal za prokázané, že předmětné zboží nabyl. S touto argumentací se soud nemůže ztotožnit, neboť žalobce nepřipustně redukuje zjištění, ke kterým žalovaný došel stran nabytí předmětného zboží. Žalovaný totiž nedochází ke konkluzi, že by žalobce sice zboží nikdy nenabyl, ale přesto jej měl, jak dovozuje žalobce, ale ke konkluzi, že žalobce neprokázal, že by předmětné zboží nabyl právě od společnosti LEVEL STAR s. r. o. za deklarovaných podmínek. S tímto závěrem žalovaného se pak ztotožnil i soud, neboť provedeným dokazováním nebyly odstraněny pochybnosti o způsobu nabytí předmětného zboží. Žalobce ve své argumentaci vychází ze způsobu, jakým vysvětlil obchodní vztah se společností LEVEL STAR s. r. o. zástupce Ing. M. Z. a jednatel J. Š. v rámci jednání dne 6. 9. 2011 a 12. 11. 2012 spolu s dokumenty, které v rámci průběhu řízení předkládali. Žalovaný však hodnotil provedené důkazy v jejich souhrnu a těmto důkazům neuvěřil ve světle dříve provedených důkazů. Je namístě zejména zmínit, že jednatel žalobce při svém prvním jednání u správce daně I. st. dne 24. 2. 2011 nebyl vůbec schopen vysvětlit okolnosti obchodního vztahu se společností LEVEL STAR s. r. o. Nevěděl, kolik z kupní ceny bylo uhrazeno a zda ji už uhradil celou. Uvedl sice v souladu s pozdějšími vyjádřeními, že zboží bylo skladováno v Úvalech u Prahy, ale nebyl schopen určit na základě čeho, nebyl schopen doložit skladovou evidenci, byť v té době musel mít povědomost o uzavření smlouvy o skladování, kterou vlastnoručně podepsanou a datovanou 30. 6. 2011 předkládal. K předmětnému zboží uvedl, že jej nikdy neviděl, byť z jeho pozdějších vyjádření plyne, že zboží před tímto datem viděl při přebírání a rovněž při jeho odprodeji společnosti RODA CZ s. r. o. a SAPRISARNO s. r. o. Nevěděl dále, jak kontaktoval společnost LEVEL STAR s. r. o. a mezi kterými osobami a jak v dané době probíhalo jednání o obchodu, byť z jeho pozdějších vyjádření plyne, že jednání vedl on sám. Dále se vyjádřil v tom smyslu, že neví, kdo zajišťoval dopravu předmětného zboží při nákupu od společnosti LEVEL STAR s. r. o., byť z jeho pozdějších vyjádření plyne, že při tomto nákupu ani zboží nikam dopravováno nebylo, neboť zůstalo ve skladu této společnosti, o čemž sám uzavíral dne 30. 6. 2011 smlouvu. Obdobnou nevědomost pak měl i o dopravě a předání zboží společnosti RODA CZ s. r. o., byť dle jeho pozdějších vyjádření měl tomuto být osobně přítomen. Nakonec nesdělil správci daně I. st. ani informace o prodeji předmětného zboží společnosti SAPRISARNO s. r. o., přičemž fakturu na kupní cenu za tuto dodávku vystavil dne 16. 2. 2011, tedy týden před konáním předmětného ústního jednání a zálohu ve výši 10 000 000 Kč obdržel a v hotovosti vybral dne 11. 2. 2011, tedy třináct dní před tímto jednáním. Za daných okolností pak soud nemůže než přisvědčit žalovanému v úvaze, že na pozdějších, byť koherentnějších, vysvětleních poskytnutých zástupcem žalobce a jeho jednatelem již leží stín

pochybnosti o jejich pravdivosti, který nemůže být rozptýlen tím, že tvrzení žalobce budou dále upřesňována podle jeho potřeby v řízení a ani tím, že budou postupně předkládány listiny nejasné provenience, formálně osvědčující tvrzení žalobce. Za daných okolností má soud za to, že žalovaný správně vyhodnotil nabytí předmětného zboží od společnosti LEVEL STAR s. r. o. jako neprokázané. Postup žalovaného pak nelze vykládat jako postup v rozporu s principem neutrality daně či v rozporu se závěry Soudního dvora Evropské Unie učiněnými v rozsudku C-152/02, T. B., neboť při daných skutkových zjištěních žalovaný k jiné právní konkluzi dojít nemohl. Žalovaný při neprokázání výše daně na vstupu nemůže postupovat jinak než tak, že vyjde z prokázaných tvrzení žalobce a vyměří pouze daň na výstupu, u níž byly tvrzení žalobce prokázány. Nakonec pak samotná skutečnost, že pochybnosti žalovaného, které původně směřovaly k jiné skutkové verzi daného případu – že zboží vůbec neexistovalo, se nakonec neprokázaly zcela, když existence zboží byla prokázána, není postupu žalovaného na závadu. Že žalovaný pracoval původně s určitou skutkovou verzí, která se později ukázala být neodpovídající, nijak nevyvrací skutková zjištění, ke kterým žalovaný nakonec po provedení dokazování dospěl. Těžko pak může žalobce například správci daně I. st. vyčítat, že nevzal za prokázaný prodej předmětného zboží společnosti SAPRISARNO s. r. o., když v řízení před ním žalobce sám k tomuto nepředložil žádné důkazy ani netvrdil žádné relevantní skutečnosti.

Postupem, který žalovaný v daném případě zvolil, nebyl porušen princip daňové neutrality. Je na žalobci, aby jako podnikající subjekt prokázal výši daně na vstupu, přičemž pokud tak neučiní, není v rozporu s principem daňové neutrality, když je mu vyměřena daň na výstupu. Jiný postup naopak ani není možný, protože pokud by neprokázání daně na vstupu zamezilo vyměření daně na výstupu, nebyli by plátcí vůbec motivováni daň na vstupu prokazovat a celý systém výběru DPH by přestal dávat smysl. Zásada daňové neutrality brání tomu, aby byli diskriminováni poskytovatelé zboží či služeb, které projde více řetězcími se stádií výroby u různých plátců DPH a tedy je obchodováno u více obchodníků za sebou, než doputuje ke spotřebiteli, ve prospěch těch, kteří stejné zboží vyrobí od počátku až ke konečnému prodeji spotřebiteli sami. Neznamená to ovšem, že výrobci či poskytovatelé služeb, u nichž je od daně na vstupu započítána daň na výstupu (například zboží pouze přeprodávají jako žalobce), nemusí prokazovat, odkud, jak a za jakou cenu zboží nabyli. Problém žalobce tedy spočívá v neschopnosti prokázat vlastní tvrzení, nikoli v porušování principu daňové neutrality.

Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné též proto, že v rámci odůvodnění v některých pasážích je vyslovena pochybnost o existenci předmětného zboží, přičemž takovéto závěry jsou v rozporu s tím, že žalovaný vzal za prokázaný prodej předmětného zboží společností RODA CZ s. r. o. a SAPRISARNO s. r. o., soud takovéto námitce přisvědčit nemůže. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a závěry, ke kterým žalovaný dospěl, jsou v rámci odůvodnění smysluplně a srozumitelně popsány. Pokud žalobce vytrhává z kontextu určité části textu a staví je do rozporu se zjištěními, které žalovaný provedl, nemůže to na srozumitelnosti a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nic změnit. Naopak je zjevné, že i žalobci samotnému vytýkané rozpory nezabránily

v porozumění textu napadeného rozhodnutí, neboť proti němu smysluplně argumentuje.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný přijímá výpis z účtu z něhož plynou určité platby za důkaz o obchodech žalobce a společností RODA CZ s.r.o. a SAPRISARNO s.r.o., ale bez vysvětlení jej nepřijímá jako důkaz o obchodech žalobce a společnosti LEVEL STAR s.r.o., soud této argumentaci přisvědčit nemůže. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný hodnotí důkazy i v jejich souhrnu a nikoli jen jednotlivě. Stran obchodů žalobce se společnostmi RODA CZ s.r.o. a SAPRISARNO s.r.o. žalovaný vyhodnotil i další provedené důkazy a výpis z účtu tedy nebyl jediným důkazem, díky kterému by vzal žalovaný za prokázanou existenci těchto obchodů. Naopak pokud jde o platby zaslané společnosti LEVEL STAR s.r.o., žalovaný při hodnocení výpisu z účtu vzhledem k jiným důkazům nezval za prokázaný obchodní vztah tak, jak jej tvrdil žalobce. Důvodům, které žalovaného k takové úvaze vedly, se soud věnuje výše, přičemž s konkluzí žalovaného se ztotožňuje. Pokud jde pak o samotné doklady o platbách, věrohodnosti tvrzení žalobce nesvědčí, že platby, které provedl, byly podstatně nižší, než kolik činila kupní cena, a tvrzené platby v hotovosti vůbec nebyl s to prokázat. Samotný dluh žalobce na kupní ceně samozřejmě nemůže být *a priori* vyhodnocen jako důkaz o nepravdivosti jeho tvrzení, ale ve světle ostatních provedených důkazů spíše přispívá k pochybnostem o pravdivosti tvrzení žalobce, než aby tyto pochybnosti vyvracel.

Pokud žalobce vytýká žalovanému, že nesprávně označuje paragrafy zákona č. 235/2004 Sb., jejichž požadavkům žalobce nedostál, pak soud této námitce nemůže vyhovět. Obdobně, jak již bylo uvedeno výše stran tvrzené rozpornosti odůvodnění, i zde žalobce vytrhává z kontextu jednu část odůvodnění, ač je mu obsah rozhodnutí zjevně z odůvodnění patrný. Za daných okolností pak soud přisvědčuje právnímu názoru žalovaného, že napadené rozhodnutí je ve své celistvosti srozumitelné a přezkoumatelné. Nikterak ani není zřejmé, jak byla vytýkanou formulací žalovaného dotčena veřejná subjektivní práva žalobce.

Pokud žalobce nařiká selektivnost dokazování ve svůj neprospěch, když nebyl proveden výslech bývalého jednatele společnosti LEVEL STAR s.r.o. p. J. a dále současné jednatelky K. C., soud této argumentaci přisvědčit nemůže. Pokud jde o výslech p. C., žalobce nikdy v průběhu řízení před správcem daně I. st. a žalovaným nenavrl její výslech a nesdělil, co má být jejím výsledkem prokázáno, přičemž důkazní břemeno k prokázání tvrzení žalobce leží právě na něm samotném. Za těchto okolností žalovaný nepochybil, když p. C. nevyslechl a ani se o to nepokusil. Pokud jde o výslech p. J., pokus o jeho výslech učiněn byl, avšak neúspěšně. Samotnou skutečnost, že není možno zajistit výslech svědka, který je bývalým obchodním partnerem žalobce, není možno klást žalobci k tíži. Na druhou stranu je ale odpovědností žalobce coby profesionála jednajícího za účelem vlastního zisku, aby si zajistil takové podklady, jimiž prokáže svá tvrzení bez nutnosti opírat se o svědeckou výpověď obchodního partnera. Žalobce si zvolil obchodního partnera, jakým je pan J., přičemž za tuto volbu nese odpovědnost. Svědecká výpověď je důkazním prostředkem ze své podstaty nespolehlivým, neboť svědek může odcestovat, onemocnět, zemřít, nebo na události zapomenout, nakonec může také

lhát. Z tohoto důvodu je namístě při obchodování v řádech desítek milionů korun zajistit důkladnou důkazní dokumentaci prokazující podstatné skutečnosti, a to nejen pro účely daňového řízení. Pokud žalobce takovou dokumentaci v době kontraktace neopatřil, lze odpovědnost za takové počínání přičíst jen jemu samotnému.

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 11. srpna 2016
Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu